

Đông Chí (Cua càng xanh)

....

Nó viết cái này là cho nó, là để khỏi quên một người bạn, là để mỗi khi nhớ về nó cười ♥

Nếu cuộc sống là một món ăn, thì tình yêu là thứ gia vị trong đó. Câu nói này là của ai nhỉ ?

Còn nó, nó luôn coi cuộc sống của nó là một ổ bánh mì, tình yêu ư? Có khác chi 1 lát chả, 1 lát thịt và 1 lát chả bò ở trong ổ bánh mì đó không ? (cười cái menu ở Thanh Thu)

18 năm về trước, cũng qua hơn được 1 năm rồi. Nó luôn cho rằng ăn là để cho no, là đầy bụng, là bánh mì không không cần một thứ gì thêm vào, là một cuộc sống không cần tình yêu. Để rồi có một ngày hè nóng bức.....

Chap 1. Bánh mì qua lò nướng .

“Thiên tài là không cần tập luyện”, tôi xé ngang tờ giấy ấy, cùng với một bộ mặt khó coi. Bắt đầu năm học lớp 11 với toàn củ hành treo lủng lẳng, môn Hóa ? Là cái gì vậy nhỉ? Có ăn được không? Sao mà kiểm tra toàn là hành cay xè nước mắt. Tôi ghét làm bài kiểm tra nhưng mà dù sao cũng công nhận là nếu không có kiểm tra hay dò bài chắc học hành sẽ sống mãi với ánh hoàng quang của bài học kỳ năm ngoái để rồi thi lại ở năm nay.

Thế là tôi đi học thêm Hóa

“Thiên tài là không cần tập luyện”

“Còn bắt tài thì chấp nhận mài đít ở lớp học thêm”

Được mấy anh bạn giới thiệu. Tôi có mặt ngay ở lớp học cách nhà nó cũng không xa lắm, cũng 3 cây số vừa đi vừa ngắm gái.

Vào lớp, chào cô, giới thiệu vài dòng tên, tuổi cũng như tình trạng hôn nhân gia đình. Đến cái phần ái ngại nhất.

“Em học trường nào”

Ban đầu thì cũng định chém đại cái nào đấy. Nhưng chưa kịp nói gì thì mấy chú đã nổ cho to rồi : *“Lê Quý Đôn đó cô, đó cô”*

Mắt của cô vẽ một đường tròn rõ to, nhìn tôi giống như quái vật từ sao nào bay tới. Không biết nên vui hay nên buồn nữa. Lê Quý Đôn mà đọc tên hợp chất còn chưa biết thì sẽ bị sĩ nhục kiểu gì nữa đây.

Lớp học có khoảng 20 bạn, 6 bạn nữ.

Vào lớp, con mắt hướng tìm chỗ ngồi, cố chọn chỗ nào mà khuất tầm cô.

Và rồi, như một căn bệnh giới tính ăn sâu vào máu, tôi tìm ra ngay một cô bạn dễ thương quá đi là dễ thương quá đi. Tạm gọi là con bé kính trắng.

Không phải là lần đầu tiên nhìn thấy gái đẹp, nhưng hiếm có ai làm tôi chóng yêu đến thế. Mắt có 4s đến hiển nhiên con bé kính trắng chiếm ngay một chỗ to trong tim tôi. Biết đâu tôi lập được kỷ lục guinness cho món tình yêu nhanh .

Qua những người bạn, đồng thời cũng là những con ruồi bu con bé kính trắng. Tôi đã biết được tên em “Quỳnh”. Kể từ đó tôi yêu những ai tên Quỳnh và thích nghe Hồ Quỳnh Hương hát.

Những ngày đông u buồn lạnh lẽo, Quỳnh đến như một chớm xuân đầu tiên.

Cuộc sống ở bánh mì không của tôi như giòn tan qua lò nướng

To be continue

Những dòng ký ức như cơn lũ đầu nguồn lũ lụt hiện về... Có cái nhớ, có cái quên, cái nhớ chính lại cho hay, cái quên chế lại cho nhớ... Mong bạn đọc đừng có mà ném tạ

Chap 2. Tiết học đầu tiên với ...

Khoa học chứng minh là nướng bánh mì giúp ăn ngọt hơn, những đến 99% người ăn bánh mì luôn cho rằng việc này chỉ có tác dụng vật lý: nhai giòn, sượng miệng. Một kẻ ấu trĩ như tôi cũng đâu dám phá lệ. Cái ngu duy nhất và cũng cái ngu hàng đầu khi tôi tiếp tục chuyện tình này là phủ nhận chính tình cảm của mình, bỏ nó ở ngoài con tim, nơi là bánh mì nướng chỉ ăn cho sượng miệng.

Tiết học đầu tiên bắt đầu, thời gian học được tôi chia ra rất là cẩn thận. ½ tôi dành cho việc nhìn bảng, chép bài nghe giảng, nửa còn lại để tía em. Đến tận sau này tôi mới biết cách giúp tôi học hành tốt các môn không riêng gì môn Hóa là có gái đẹp ngồi cùng.

Tôi ngồi bàn áp cuối, tận trong góc, khuất cô và thấy rõ cô bé kính trắng. Quỳnh rất đẹp, phải nói là cực kỳ dễ thương với một đôi kính màu trắng. Kính màu trắng rất kén người chọn, muốn đeo nó phải hội đủ hay tiêu chí. Một là mắt đẹp, long lanh biêng biếc với một nét phớt đầy vui tươi như tia nắng đầu tiên của buổi bình minh chói loà trên mặt biển. Tiêu chí thứ 2 là màu da phải thật hồng hào, lúc đó tôi đầu tiên đã nghĩ đến câu “trắng hồng tự nhiên” sau này dòng suy nghĩ ấy trở thành câu cửa miệng của một tập đoàn mỹ phẩm lớn. Miễn chê.

Đang bận rộn với những dòng suy nghĩ, giật mình nhìn cô ra bài.
“Đọc tên các chất hữu cơ dưới đây”.

“*Ôi đêch, tiêu cmnr*”. Đầu năm bận bịu với bao cuộc say, cái này hồng có rành. Cô mà kêu thì mất điểm với người đẹp, với anh em thân thiết. Nhưng trong cái khó, ló được cái khôn, trong vòng 5 phút làm bài, tía được hết cái kết quả của thằng bên cạnh, không biết có đúng không nhưng mà nó được cái là đẹp trai, sáng sủa nhì lớp, nhất thì ai cũng đã biết rồi. (Soi gương tý đã)

Cô bảo lần lượt các bạn từ trên xuống dưới, ai đọc cũng đúng và giống kết quả tôi copy của anh ấy, thật là rất đầy tự tin khi tới lượt mình. Nhưng mà cô không gọi tôi, bỏ qua tôi mà tới ngay thằng đẹp trai nhì lớp.

“Ơ, cô chê em hả cô”

Cả lớp cười, cô cười, tôi cười, Quỳnh cũng cười, bạn ấy quay xuống nhìn tôi còn 2 mắt tôi từ nãy đến giờ đã đón chờ sẵn cái nhìn ấy.

Thời gian khẽ đứng lại và mọi thứ ngừng quay.

“Bài ni dễ quá, dành bài khác cho em rồi, đọc tên đi Phát”

“Butan 1,2 dien”

“ Sai rồi, phải là butan 1.3 dien mới đúng, dễ thế mà... về nhà chép phạt cho cô”

Từ lúc đó, trong mắt tôi, Phát trở thành thằng xấu trai nhất lớp.

Cô dành bài khó cho tôi thật, nhưng mà không phải đọc tên hợp chất thì tôi chẳng ngán bố con thằng nào.

“ Lai!, kết quả ?”

“165 gam hớ cô”

“Chính xác, em đọc hệ số cân bằng rồi lên bảng làm cho cô”

“Em không viết phương trình phản ứng, em lập hệ 2 sắt”

“Lê Quý Đôn có khác, tuần sau cô mới dạy các em cách lập hệ”

Đúng là Lê Quý Đôn thì hơi có khác, học trước mấy bài, bây giờ chỉ cần nhớ lại rồi nỗ thôi, lòng thầm cảm ơn ông thầy Thạch Anh dạy trên lớp, sao bây giờ thầy đẹp trai thế nhỉ.

“Đào đọc cho cô hệ số cân bằng, Hiền lên bảng giải cho cô”

Không phải ngẫu nhiên mà cô đọc tên 2 nhân vật này, từ trước khi vô lớp 2 đứa nó đã trở thành 2 thái cực đầy quyền lực trong lớp, tôi cũng không lạ gì.

Đệ nhất ngự không Nguyễn Thị Anh Đào

Biệt danh : Đào thích khách (Robot trái cây...)

Học chung trường từ lớp 4 đến lớp 7. Giữa năm lớp 4 chuyển tới trường tôi học, sao một thời gian bá đạo thì học chung trường cấp 2 với tôi. Tiếp tục bá đạo và chuyển sang Lê Lợi học khi hết lớp 7 (chắc là muốn tìm thử thách mới)

Ngoại hình bình thường, hơi chút dễ thương

Sở thích : Ghét màu đỏ thích màu hồng

Thập đại hỗn thiên Nguyễn Hữu Hiền

Mật danh : Hiền keo (đúng rồi chứ gì nữa)

Học chung lớp từ 1 đến 9. Cực kỳ bá đạo, thông minh và siêng năng
Khả năng đặc biệt : Tính tiền học rất nhanh, nếu nghỉ một buổi học thêm, đồng chí ấy có thể quy ra tiền buổi đó và than vãn.... “Hôm nay mất đứt 25 ngàn 600 đồng rồi”

Ngoại hình : cao to trắng trẻo đẹp trai, nhà giàu học giỏi (chả bù cho mình)

Sở thích : Thích học

Hai nhân vật ấy, sau khi vô tình ở chung một lớp đã nổ ra một cuộc ngoạ hồ tàn long ghê gớm, chỉ cần điểm tổng kết một kỳ ai đứng nhì thì có suy ra được người đứng nhất. Ở trong lớp học thêm cũng vậy, mỗi lần có bài khó là phải có hai đứa cùng làm nếu không là cô tiêu ngay.

Tôi đến, như một thái cực khác cho dù khả năng thì không đến đâu.

Buổi học đầu tiên trôi qua rất nhanh, lần đầu tiên trong đời thay vì nhìn đồng hồ chờ đến hết giờ thì tôi lại nhìn em. Nói chung là khá ổn, vừa giấu được dốt vừa học được bài vừa được cô khen.

Linh khỉnh ra về, không quên liếc xéo con gái người ta một cái. Suốt dọc đường cô nghĩ vu vơ... Vu vơ vu vơ

“ Trùm quá, bữa nào bày ta với nghe mi ”

Toàn sư huynh lên tiếng. Có thể nói đây là đứa không biết giận ai là như thế nào. Tính tình hiền lành, dễ gần, là đàn ông và cao dưới 1m5. Bạn thân của tôi.

*“Cũng thường thôi, bày mi thì tất nhiên rồi nhưng mà phải lấy phí.
1 tiếng ở quán Thành cấp quang nhá”*

Sẽ có người cho rằng bạn thân mà còn tính toán, nhưng với chúng tôi, bạn thân là đừng làm cho người khác có cảm giác bị mắc nợ, chúng tôi thích thế mà mãi mãi thích làm như thế

Nhưng mà nói vừa nói gì nhỉ “Bày” , “Giúp đỡ”... Một ngày tháng 11 trời se se lạnh, có cái gì bừng sáng ở góc chân trời phía tây nơi mà chúng tôi về, và tôi cũng biết cái động lực tôi cần và cái đích đã nhắm đến...

Tình yêu quả thật đáng sợ, nó là nguyên nhân và kết quả của mọi hành động

(ngoài lề: sẽ có pro Hóa nào đó xoắn là vì sao lớp 11 mà tháng 11 đã học hữu cơ rồi, xin thưa đó là lớp học thêm thì dạy thêm còn lớp tôi trên lớp là dạy nhanh @..@)

Chap 3. Bàn đầu hay hàng cuối lớp, chả hiểu vì sao chỉ có hai người?

Tình yêu có thể nói là một chuỗi ngày đau khổ, nhưng khi đến tận cùng khổ đau thì hạnh phúc mới thật sự tìm đến

“Hôm nay trời mưa hả con”

Lạ gì nữa khi má tôi lại hỏi câu đó. Bởi với một thằng coi trọng nhan sắc hơn tính mạng thì việc thức đến 12h hình như sẽ có bão lớn.

“Con học bài, mai kiểm tra”

Làm gì có kiểm tra, chẳng qua chỉ là cái động lực học tập đang nâng lên tầm cao mới thôi. Mai học thêm Hóa và tối nay phải coi bài trước. *“Minh phải thật hoàn hảo trước mắt mọi người trong lớp”*. Nghĩ đến đó mà cười thâm đến nỗi không tài nào chợp mắt được.

Đời không như là mơ vì vậy hãy sống hết mình trong giấc mơ

Tôi qua tôi mơ một giấc mơ, tôi và em tay trong tay, vai kề vai bước trên lễ đường đầy hoa, rồi ông già xuất hiện, cầm trên tay một quyển sổ lớn và nói :
“*Con có đồng ý hỏi bài thẳng bên cạnh không*”.

Thế còn hôm nay?, bên trái là anh Toàn, bên phải là anh Pháp, xung quanh là các chị em nữa... Giải thích rất hết cả cổ mà còn phải cố gắng tìm 1 cái hứng để giảng bài. Lại trông thấy em ở tít tận bàn hai, mắt nhìn lơ đãng nói chuyện với Đệ nhất ngự không, chắc là chuyện học hành. Lòng buồn man mác thấp thoáng một nỗi đau thời đại.

Tôi đâu có được như bà lão cổ tích ấy : “*Bà chỉ nghĩ chớ bà không ăn*”.

Tôi muốn nói chuyện với cô bé ấy phát điên đi được, muốn nhìn thấy em cười, muốn em hỏi kết quả bài này là gì, muốn hỏi bài này làm ra sao? Và cũng muốn quay trở lại một ngày như ngày hôm ấy:

Ngày hôm ấy, sau hơn chục ngày ngấu ngiến nỗi nhớ, tôi đến lớp trễ, thế là ngồi bàn chót. Bàn thì xa mà chữ cô thì nhỏ, căng mắt lắm mới nhìn ra được, đúng là lý do tại sao chỉ có mỗi mình mình ngồi ở đây. Hai con mắt trịnh sát như một thói quen tìm kiếm bóng hình thân thương. Nhưng quái lạ làm sao, mục tiêu biến mất. “*Chắc là nghĩ học chớ bình thường là cô bé đó đến sớm lắm*”. Một buổi học không có em, đúng là lãng phí. Đau đớn quá Rồi em đến, như một phép màu nhiệm, cười xin lỗi cô giáo như thể là đang xin lỗi nỗi đau này giờ của mình. Xuống đây xuống đây, chỗ ngồi này em?

Tất nhiên là đi trễ thì không còn chỗ, đành ngồi cùng hàng với tôi, hàng chót. Tính từ bên em mà qua bên tôi chỉ cách một cái choàng vai. Và một cái cự ly này, tôi nhìn em rõ hơn, càng nhìn càng bị em giết chết trong cái vẻ đẹp muôn ngàn ấy. Khoảng cách gần thật là đáng sợ.

....

“Số gam Magie là bao nhiêu?”

“0.48 cô”

Ngạc nhiên chưa, trong khi Đệ nhất ngự không đang lu bu với đám giấy, Thập đại hỗn thiên thì đang cặm cụi bấm máy tính. Thì tôi đã lên tiếng rồi... Thiên hạ chỉ tôn Phạm Duy Lai...

“Giỏi lắm”

Cả lớp ồ lên một tiếng, ngay lập tức, thằng toản ở bàn trước quay lại hỏi, tôi cố gắng giảng cho nó thật nhỏ thật nhỏ, sao cho sẽ có người hỏi tiếp theo. Cho dù đã chuẩn bị tinh thần thật kỹ những vẫn không thể nào quên được

“Làm răng rửa ông nó”

Cố làm mặt thật ngờ, kiểu bất ngờ, quay lại nhìn đối diện mà :

“Hở” một cái.

Thật ra là nghe rồi đấy nhưng mà giả vờ một lần để đầu óc mãi mãi in sâu câu nói chuyện đầu tiên

“Làm răng rửa ông nó”. Khuôn mặt tỏ vẻ mất hết khiên nhẫn.

Cầm quyền vờ mà nhào cả người sáng bàn họ. Nếu lúc đó mà hôn được thì tôi đã hôn rồi. Chỉ giáo thật cặn kẽ, thật chi li nhá, không gian dường như chỉ có tôi và em, tôi phán một câu chốt như đúng rồi:

“Cân bằng electron á, đừng viết phương trình phản ứng, phí thời gian lắm”

Mãi mê cho lắm, mà không chú ý trên bảng là cô đang viết phương trình phản ứng...

“Em học rồi nhưng người khác chưa học”. Cô có vẻ khó chịu rồi.

Mà đành thôi, cô nói kệ cô, giảng thì tôi cứ giảng, thấy cô bé tập trung cao, em nhìn vở tôi thì nhìn em, vừa ngẩng vừa giảng :

“Cái này dễ lắm... bla bla bla”

Cả một buổi học, chúng tôi ngồi chuyện trò. Em hỏi bài còn tôi thì hỏi về em. Em quê ở Bình Định, chuyển lên Đà Nẵng sống được 1 năm. Hiện giờ là thành viên đội tuyển chuyên Hóa của trường...

Thế là từ lúc đầu tôi đã múa rìu tung tăng qua mắt con thợ rồi...

“O, chuyên Hóa mà bắt con người ta nói nãy giờ”

“Do lớp hết người thôi, hi, bộ không muốn tui hỏi bài hả”

“Từ chối kính trắng là chấp nhận cay đắng thôi”

Em nó trừng mắt, lườm tôi một cái, từ lúc biết khóc đến giờ chưa có ai lườm lườm mà đáng yêu hơn thế.

“Này, con gái Bình Định ai cũng lườm dễ thương như vậy à”

“Cũng phải tùy vào người đối diện. Haha”. Lại lườm, mắt cô tỏ ra vẻ nghiêm trọng, nhưng mà càng nghiêm trọng là càng đáng yêu.

“Nhất là những người đẹp trai như ta hả”

“Cũng có thể...”,

A ! Cười tít con mắt, và con tim tôi đã đập lạc nhịp...

Chap 4. Có lúc tôi đã từng nghĩ nắm tay em trên con đường ấy, nhưng quay đầu lại chỉ mình tôi và sự lầm tưởng là có em ở bên

Kể từ ngày ấy, hai bàn cuối lớp trở thành nơi ươm mầm, tưới nước cho tình yêu của tôi. Còn em, tôi đã cố tìm ra một câu trả lời cho cái nguyên do em lại ngồi cùng với tôi, có lúc đi thật sớm đã thấy em ở xa tít, loay hoay rồi. Có lẽ em cần một sự phụ, một người biết tuốt về bài tập, nhưng đâu đó trong tôi vẫn hy vọng là em cần một chàng trai chứ không phải là một quyển sách giải...

Ước gì mọi câu hỏi đều có thể bấm máy tính rồi dấu “=”

“6,43 gam cô”

“Hoàn toàn chính xác”. Cô gật gù

Tôi lại tỏa sáng rồi, dường như điện trong phòng chẳng so nổi thứ hào quang mà tôi đang phát ra.

“Xoạt!”

Quyển vở của ai bay qua bàn mình

“Vở ai chữ đẹp thế nhở”

“Thôi được rồi ông tướng, tới đây rồi răng”

“Số gam sắt là nhiêu ?”

“4.09”

“ 4.09?... Mi nói lại ta nghe nà”

“4.09 mà sai hử”. Quỳnh cố nói thật nhỏ như sợ tôi bắt lỗi.

“ Đúng mà, có điều số 9 mi nói nghe hay quá”

“ Chín chín chín, chả thấy hay chỗ nào hết”. Có người nói lại trong thắc mắc

Có lẽ chỉ có mỗi tôi thấy được sự khác biệt ấy, từ chín Quỳnh nói non giống từ chánh mà lại giống lại từ chín, chất giọng Bình Định ấy mãi mãi khắc ghi vào trong óc của tôi...

“Thế chất này gọi là gì vậy ông kìa”

“ Ủa cái này dễ ợt mà, ‘rượu’ etilic”. Tôi đã nhận ra có điều gì bất thường trong câu hỏi nhưng vẫn vô tư trả lời.

“Haha, để tui dạy ông đọc nhá, 1 2 3 nói từ rượu đi nào bé”

Tức ói máu. Có kẻ đã nhận ra điều bất thường trong cổ họng tôi

(p/s: nhà văn bị ngọng nên không thể nào phát âm được từ rượu =))

)

....

Thời gian chóng qua, nội công của em cũng dần dần đạt mức phong uy danh, tôi không còn thấy quyển vở bay qua một cách thường xuyên nữa,

những cuộc trò chuyện chóng kết thúc sau bốn chữ cái “A”, “B”, “C”, “D” của bài thi trắc nghiệm.

Giá như tình yêu là một hàm đồng biến, tôi sẽ cho nó tăng mãi mãi đến vô cùng.

Nhưng bây giờ thì sao nhỉ, có lẽ phải hành động thôi. Tôi đã lấy một cái trung gian để trò chuyện, rồi ném mấy câu yêu đương vào trong gió, mong cho lọt vào tai em và ở luôn ở trong.

“Này người đẹp, quên mang máy tính rồi, ké tý, năn nỉ”.

“ Có cái máy tính mà cũng quên, thế cái gì nhớ rứa ông”

“ Có thứ không dám quên mà nhớ mãi”

“ Gì thế ?”

“Người đối diện ta”. Cười thật nham hiểm, tôi tỏ tình chả có tý nào nghiêm túc cả, và vì không chút nghiêm túc nào mà ăn ngay cái máy tính vô mặt.

“ Được rồi, cảm ơn, nhớ ít ít thôi kẻo tui đứt hơi hắc xì”

.....

“Ê Quỳnh ta quên máy tính rồi”

“Mất hay sau mà quên mãi thế”

“ Cho họ rồi, một con bé xinh đẹp nào đó”

“ Tội nghiệp con bé”

.....

“ Ê Quỳnh ta quên máy tính rồi”

“Sao không mua mới luôn. Hôm qua ông kêu cho bé nào rồi mà”

“ Nó bảo ta phải yêu nó, nó mới nhận máy. Mà mi biết rồi, ta chỉ yêu mình mi thôi”

“ Lại nữa, không cho mượn giờ”

.....

“Ê Quỳnh”

“ Tui biết rồi, ông quên máy tính đúng không”

“ Giỏi thế”

Quỳnh rút trong cặp ra hai cái.

“Ngạc nhiên chưa, cầm lấy mà dùng” Quỳnh cười, cười với tôi đầy, hình ảnh một cô bé vợ vợ 2 tay 2 cái máy tính, cười tíu tíu con mắt vẽ trong đầu tôi tự lúc nào.

“O...”

Thế là kế hoạch thất bại rồi. Máy bữa còn xài chung máy thì giành qua giành lại, vui vui cười cười nói nói đùa đùa. *“Mà cũng tại mày, cái máy tính đáng ghét. Ta thù ta thù”*

Bốp !

“ Bấm nút chi ghê rứa, hư của tui răng”

“ Á, sorry, cũng tại nó dễ thương quá, toàn hình pikachu với trái tim”. Tôi nói nhằm gì thế nhỉ, dễ thương với hành hạ chả có tý liên quan gì.

Tình yêu thật phức tạp, làm những cái không liên quan trở nên vô cùng gần bó.

“Bộ ông ghét dễ thương hả”

“ Ủ, mi đâu có dễ thương”

“Lại nữa.... Trả đây, hết giờ rồi kìa”

Đừng xem tình yêu như một trò đùa, đừng biểu hiện tình cảm của mình như thể đang chơi một trò chơi. Nơi ấy tình yêu không có chỗ cho những ai không nghiêm túc mặc dù họ rất thành thật

Kỳ thi học kỳ 1 ập đến, tôi cũng không còn tâm trạng nào mà mượn máy tính nữa. Vò đầu bứt tai với bài tập. Thật ra chúng cũng không đến nỗi nào, nhưng kiếm con 10 mà lè với người đẹp thì quả thật là khó. Nhìn sang em như một thói quen, Quỳnh đang cặm cụi làm bài, vở toàn mực xanh đỏ tím vàng, cái nào ghi chú thì màu đỏ, công thức là màu vàng, gạch chân là màu xanh... Đúng là con gái, nhìn vào vở mình sao giống vở nháp của nó thế. Còn có chỗ rách nữa, cái này là để nhả bã kẹo cao su chứ gì nữa... =)

Khó mà có một tình yêu học trò khi mà bạn bè xung quanh còn lăm kẻ cô đơn. Chúng sẽ đi bêu rếu tình cảm của mình và làm tiêu tan tất cả. ..

Không lạ gì khi bạn bè trong lớp và tính cả cô đánh hơi được mùi tình yêu của mình. Thế là chúng có chuyện để nói, và cô có cái để làm đỏ mặt tía tai của tôi.

“Lai lên đây ngồi, ở dưới nói chuyện nhiều quá”

“ O, em khó mà thích nghi ở môi trường mới”

“ Bộ ở dưới tán con Quỳnh hả”

Cô này thật biết đùa, nhưng mà cô đang phá hỏng hết tất cả mọi thứ của tôi, cô cười, cả lớp bật cười, Quỳnh không nói gì, và tôi đành bước lên bàn đầu. Bàn của vip với Đệ Nhất Ngự Không với Thập Đại Hồn Thiên.

Suốt cả buổi, tôi cứ loay hoay nhìn xuống dưới, tôi đang nhìn em đó, một thói quen từ buổi học đầu tiên

“ Làm gì nhìn Quỳnh miết thế Lai, lên bảng làm bài coi”. Cô lại như thế rồi.

“Em nhìn đồng hồ mà cô”

“Thế cái đeo trên tay em là cái gì?”

Đây, lớp lại cười, Quỳnh tránh mặt tôi trong giây phút ấy, lên bảng tôi có thể nghe thấy mấy đứa bạn buông lời ong bướm

“Sướng nhá Quỳnh”

“Kể từ lúc nào ríu ríu mi”

Vân vân

Ước gì vắn cổ hết bọn nó... Mà không bị bỏ tù

Tan học, tôi chưa kịp làm gì thì em đi mất biệt rồi. Một lời cũng không kịp nói. Có gì không ổn, bất chợt, tôi sợ mất một cái gì đó, tôi cố bầu víu nhưng chỉ là hai từ “hoài niệm”

“ Bài ni làm răng ông nó”

“ Có cái tên cũng không đọc được...haha”

“ Xấu trai mà sao làm bài hay vậy”

....

Có lẽ sẽ không còn được nghe nữa, không lẽ tôi mất em bởi một cái sự nhảm đến như vậy. Vì mấy lời của cô với mấy đứa bạn ư? Không lẽ nào...

Toàn đập vào lưng rồi ở quán game vào đã cho tôi một câu trả lời, giấc mơ về em về tôi, từ đây có lẽ đã ...

To be continue ... Chap 5 is coming soon

Chap 5: Biết đâu nơi ấy có nỗi buồn của kẻ cô đơn, của kẻ lầm tưởng về một tình yêu không đi đến hồi kết

Sau buổi học ấy, tôi ra về với anh em đồng chí, chúng nó chả đánh động gì đến việc yêu đương, có lẽ là chúng thấy tôi buồn, và cũng có lẽ biết được cái quái gì ở trong đó.

Mỗi nỗi buồn phiền đều có một cách để giải quyết. Kẻ tự cho là nóng tính thì bảo rằng nên đập phá một cái gì đó, kẻ tự cho là lãng mạn thì khuyên rằng cuộc gió ngấm biển xanh cát trắng mà hét lên thật to. Thử hỏi vì sao họ làm thế, chẳng phải là bản năng đâu, họ bị hiệu ứng phim ảnh đẩy thôi, và

họ hành động như thể mình là diễn viên điện ảnh vậy. Có lẽ là đúng, cuộc đời của mỗi người chẳng phải là một cuốn phim mà ta là nhân vật chính hay sao. Chỉ khác ở chỗ là thằng đạo diễn là ai? Có người bảo ông trời ấy, ông biết hết và làm được hết. Còn tôi, tôi luôn cho rằng mình đóng được hai vai, một nhân vật nam chính đẹp trai và một thằng đạo diễn có tài. Một nỗi buồn ngự trị, tôi cho phép mình hành động mà chưa từng một bộ phim Hàn xèng nào đó từng phản ánh:

Nguyên Trần Internet số nhà xxx Lê Văn Hiến

Bá đạo trong game, chí chèo với những nhân vật bị mình hạ gục, nhưng tôi đâu còn chút nào lấy là hả hê. Có cái quái gì thế nhỉ? Có ai đang nói chuyện với mình, âm thanh xé tạt cái headphone đang lạnh tanh mùi súng:

“Mi thích con Quỳnh thật đó hả”. Thằng Toàn ngồi ghế bên cạnh tự lúc nào.

“Thích thì sao, mà không thích thì sao, cũng cảm ơn các chú, các chú làm anh thất vọng quá, chưa có gì mà cứ bi bi bó bó cả lên”.... Một tràn thật dài, thật không thể tin được là mình lại nói lưu loát như thế, bình thường cỡ nói được 10 tiếng là bắt đầu lặc chữ @..@

“Ừa, thiệt hả bây, bọn ta có biết chi mô, tưởng một thằng như chú em, điên điên khùng khùng mà cũng có lúc nghiêm túc với một người”. Nó cười ha hả thật đáng ghét, rất may là tôi đã kịp thủ tiêu nó bằng một loạt AK-47 trong game.

“Này siêu nhân thì đéo phải là người à ?”

“Ừ, được rồi, chia buồn chú chỉ là người đến sau nhé”

“ Đến sau là sao mi, không lẽ ...”

Toàn khẽ chạm vào vai tôi

“ Ừ, chúng ta chỉ là người đến sau mà thôi, có lẽ mi không gặp may mắn, còn ta thì đéo có khả năng”

“...”

“ Mi không học cùng lớp với nó sao mà biết được, thử hỏi một người như con Quỳnh tất nhiên bị một đám ruồi nhặng bu bám, ta cũng là ruồi đây, có trách là trách ta quá lùn”

“ Ủa từ lớp 9 đến giờ vẫn không cao được một milimet nào à, haha”. Bất kỳ hoàn cảnh nào tôi cũng có thể đùa được, giống như một tự hình thức bảo vệ bộ não rất dễ bị tổn thương.

“ 2 năm 1cm, 1m48 rồi mi”

“ Để tý ta đo lại cho, chú tiếp chủ đề ruồi với nhặng đi”

“ Trong đám ruồi ấy, thì cũng xuất hiện một con ruồi trâu, to và khỏe đã đánh bật tất cả, hình như là quen nhau được một hai tuần rồi, cả lớp ta ai cũng biết, chỉ có mỗi chú là....”

“Who?”

“Anh họ của thằng Hiền đó”

“A, có thằng cũng đi học thêm chung với mình luôn đó sao?”

Một thằng đẹp trai cao to và giàu có. Nếu tôi là con gái không biết chừng tôi cũng yêu nó rồi.

“ Chính nó, từ bỏ mà học hành đi, chiều mai ta vô nhà mi hỏi bài đó”

“ Rứa bao luôn net chiều ni đi”

“ Đi về đi về, mi mà ngồi xí nữa là ta bỏ xe lại cầm”

“ Đang nót mi, game là quan trọng, gái gú chỉ là phù du, haha”

Miệng nói tay làm, tim thì thổn thức không yên. Vậy là em đã có người để yêu thương, còn tôi thì mãi chỉ là một quyển sách giải, ngày ngày với em giờ chỉ còn là một quá khứ đầy niềm đau

Dừng bao giờ mạo hiểm đánh đổi tình bạn để nhận lấy tình yêu. Vì một khi chấp nhận là tình yêu thì mãi mãi ta sẽ trở lại thành bạn được chăng?

Do tôi đã quá tự tin, tự tin đến mức cứ nghĩ rằng em đã yêu tôi

Bàn cuối ấy, giờ chỉ còn một mình tôi, tôi làm bài, học bài, cười cười nói nói, như thể không một ai có thể quật đổ được tôi. Nhưng rồi lại liếc nhìn bàn kế bên như một thói quen, thói quen đã từ rất lâu. Lại thấy em cười với tôi, lại thấy mái tóc đen đưa, lại thấy đôi kính trắng long lanh ấy, giật mình tôi phải đưa con mắt của mình đập vào thực tại xấu xí. “ *Còn em đâu nữa, mày chỉ đang nhìn vào bức tường trống và tưởng tượng ra đủ các kiểu thôi mắt ạ*”

Kể từ cái ngày xa xăm ấy, em đã chuyển một chỗ khác, một vị trí thật cao thật cao, tránh xa tôi, tránh xa con tim mềm yếu của tôi. Thử hỏi khoảng cách nào là xa nhất, tôi sẵn sàng chấp nhận song ca với Minh Hằng và bỏ qua mọi lỗi lầm của em trong bước nhảy hoàn vũ để hét lên với thánh giá : “ *Đó là 3 dãy bàn, 3 dãy bàn mà thôi*”...

Tôi đã lạc mất em hay em đã đánh rơi mất tôi?

Đừng hòng cướp mất tim tôi vì không phải là tôi đang sống hay sao

Nhưng làm ơn, hãy mang tất cả những thứ này đi, tất cả những thứ đã hàn chặt trong con tim nhỏ bé yếu đuối này

Đừng bỏ chúng mãi ở đây, đừng để hằng đêm chìm tôi ngập vào những giấc mơ hạnh phúc vỡ òa.

Học kỳ một chóng qua với kiểm tra và kiểm tra, tâm trạng tôi ngày ngày vẫn thế. Nếu đã không được em yêu thì tôi vẫn yêu em, vẫn lặng thầm, vẫn liếc trộm và vẫn nói vài câu vu vơ. Đối với tôi thế là quá đủ, quá đủ rồi, tôi không dám mơ thêm gì nhiều nữa. Chỉ cần được nhìn thấy bóng em đủ

trong chiều buông nắng, thấy cái kính trắng chao nghiêng với nụ cười trong gió.

Tôi như một con hổ đói chờ đợi thời cơ, chờ thằng kia té ngựa tôi sẽ mang em đi.

Hoài công không bao giờ là vô ích. Một ngày nọ khi sắp bắt đầu kỳ học mới, tôi bất giác thấy em buồn, thấy thằng kia nghỉ học, thấy thằng Toàn vui lạ thường.

Lần đầu tiên tôi phải bao tiền net cho nó.

“ Nói đi mi, có biến hả ”

“ Hình như mới chia tay, ta với mi cạnh tranh công bằng nhé ”

“ Mi thua ta ngày từ đầu rồi, chú lùn ạ ”

“ Nhưng ta đẹp trai và ngây thơ ”

“ Haha, đẹp trai thì về nhà ôm gối mà mơ, còn ngây thơ thì đi tìm các bé ở nhà trẻ ấy ”

Một ngày vui nhất trong cuộc đời với nỗi buồn của 2 con người, có lúc tôi nghĩ rằng tôi thật xấu xa và hèn kém, nhưng mà cũng không sao, một cuộc chiến thì phải cho phép mình vui trước sự thất bại của kẻ khác. Biết đâu tôi sẽ bị trừng phạt với luồng suy nghĩ ấy, và thật sự là như vậy, khi niềm vui của tôi dâng trào thì cũng là lúc tôi không thể nào điều khiển nổi số phận của mình, tôi đã bị trừng phạt:

“ Nếu như có sự hối tiếc nhất trong cuộc đời cấp 3, tôi sẽ nói với bạn rằng trường của tôi THPT chuyên Lê Quý Đôn không có chuyển suất sáng chiều như mọi trường phổ thông khác trong thành phố ”

Kỳ học mới sắp bắt đầu, lớp học thêm sẽ chuyển sang suất sáng sau một tuần nữa, và cũng một tuần nữa tôi sẽ phải rời ra nơi này, rời xa em. Khi mà

tình yêu đang bắt đầu sống dậy một lần nữa trong tôi, khoảng thời gian hai ngày cuối cùng ấy đã để lại trong lòng tôi một vết thương không thể phai nhòa.

Tôi viết truyện này chỉ đơn thuần là muốn sáng tác một cái gì đó hay hay, và lấy cảm hứng thì những ngày xưa đó, nếu có ai không thích mình được nhắc đến tôi sẽ đổi tên nhân vật

Chap 6 : Ngày đó, tôi ghét mưa

Ngày học áp cuối, chỉ một buổi học nữa thôi là tôi sẽ phải xa nơi này, mỗi một chỗ trên cái bàn này đều gắn quá nhiều bút tích của tôi. Tôi vẫn nhớ như in ở chỗ góc trên có dòng “ Lai khủng ngự bút đề tên”, góc dưới trái cần trọng nắn nét :

*“ Đời thoáng như giấc mộng,
Đêm dài trần trọc nhớ đến em”*

Nhưng tìm mãi vẫn không thấy tên người ấy và 1 ký hiệu “♥” tôi đã viết ở đâu. Có lẽ lúc đó tình yêu của tôi chưa lớn như bây giờ, nên tôi viết quá nhỏ, nhỏ đến mức không muốn một ai thấy. Rồi ngày qua ngày, nó đã âm thầm phát triển trong tôi, đến một ngày, vươn cao đôi cánh muốn thoát ra khỏi cơ thể tù túng này. “Nhưng thoát ra rồi mày sẽ làm gì ở ngoài đó, mày sẽ chỉ mang niềm đau đến cho ta mà thôi, hãy ở yên đây đi”... Cứ ở yên đây.

Cảm giác này làm tôi thật sự cảm thấy rất sợ. tuy còn một buổi học nữa nhưng mà có lẽ sẽ không còn cam đảm mà tiếp tục. Tôi tránh nhìn em, giống như một thằng đạo diễn bất tài, tôi không thể làm chủ nổi vai diễn của mình.

Em đấy, em ở đấy, cô đơn đấy, nhưng mày sẽ làm gì để làm cho nó yêu mày, tao nói cho mày nhé, mày thật ra chỉ là một thằng thích những giấc mơ mà thôi, sợi dây duy nhất nối kết mày với nó là cái lớp học này, chỉ ngày mai là không còn tồn tại. Thôi thì ôm mớ hỗn độn này cũng với dòng chữ

“ta ♥ Quỳnh” rồi tìm kiếm một góc nào đó trong con người mà chôn thật chặt, đổ bê tông nếu mà có thể. Và rồi sống tốt những tháng ngày còn lại, những tháng ngày không có em

Lúc đó tôi cứ nghĩ mình còn quá nhiều việc để làm hơn là theo đuổi tình yêu một cách vô vọng, có lẽ tôi đã yêu bằng lý trí nhiều hơn là con tim. Tôi gục ngã trước vạch xuất phát, bỏ cuộc khi tiếng còi vang lên, nhắm mắt lại khi con đường đang mở ra trước mắt. Không đủ tự tin để theo đuổi một người con gái mình thích. Tôi không biết tôi có hối hận không, nhưng khi bắt đầu tôi đã thấy nỗi đau rồi.

Không một ai trong lớp biết tôi sẽ biến mất trong lớp vào tuần sau. Họ vẫn cứ nghĩ Lê Quý Đôn là khoác áo xanh, là tháng nhận 260 000 đồng tiền phụ cấp ăn trưa. Các bạn của tôi vẫn cười, vẫn nói, dường như là mãi mãi... Còn Quỳnh, vào giây phút đó tìm tôi như khép lại, tôi chỉ thấy cái bóng em mờ mờ, cùng một đôi kính màu trắng, đôi kính đã ám ảnh tâm trí tôi, day dứt cả một cuộc đời.

Tôi ra về trễ nhất lớp, bởi tôi muốn thông báo cho cô về sự vắng mặt sắp tới. Cô nhìn tôi hiền hòa, cô hỏi tôi có thể thu xếp được không. Tôi im lặng. Có lẽ tôi và cô đều hiểu là việc đó hoàn toàn không thể. Tôi ra về.

Ngày cuối tháng 1, qua rồi mùa đông buồn u uất, trong buổi chiều chớm xuân, cơn mưa phùn trút xuống lối đi về, tôi thích mưa lắm, mỗi lần đi dưới mưa tôi thường ngân nga một giai điệu khó hiểu. Xe tôi ra khỏi cổng, định khoác lên người cái áo mưa trong cặp, khựng lại, tôi thấy một người ở xa xa, bóng người ấy bị cơn mưa giữ chân lại, không tài nào ra về được. Con xe tôi chạy như bay. Có cảm giác như cơn mưa không rơi trúng mình vậy...

“Kit”

“Ông cũng không có áo mưa hả”. Quỳnh nhìn tôi mà cười, nhưng mà nụ cười ấy thoáng một cái gì đó buồn, buồn như những giọt mưa đang rơi.

“Không phải là ta không có, chẳng qua là thấy có người đợi ta thôi”.

“Ai mà ngốc đến mức đợi một người như ông”

“Một con bé nào đó dựng chiếc xe này rồi đứng đây này giờ, haha”. Có lẽ không một hoàn cảnh nào làm tôi quên đi khả năng bông đùa của mình.

“À, mà cũng có thể”...

... *“Nhất là những người đẹp trai như ta đúng không”*

... *“Lại nữa rồi”*. Em lại lườm tôi một cái. Cái lườm vẫn đáng yêu như ngày đầu tiên. Con tim bất giác xao động rồi một hồi nhói đau

Im lặng, hai con người đang im lặng nghe cơn mưa thì thầm. Không một ai dám nói gì, nhìn hướng về phía trước, mưa vẫn rót không ngừng.

“Mai là hết gặp nhau rồi phải không?”. Tôi giật mình, hướng qua em, lần đầu tiên em nói với tôi mà không hướng đôi mắt ấy vào tôi, mà đang nhìn vào cái gì xa xôi lắm. Theo ánh mắt ấy, tôi thấy mây giông rồi sấm chớp.

“Ơ, sao mi biết”

“Cái gì mà tui không biết”

Cam đảm tôi nói ra dù chỉ là phút cuối. Cố gắng vớt cái giọng đùa cợt thật xa, tôi nói thật nhỏ, chỉ mong sao cơn mưa kia xóa tan đi âm thanh trong cổ họng để em không nghe được:

“Xạo, thế mi biết.....ta thích mi không?”

“Biết”

“Thế còn mi?”

“Tui hả?. Câu trả lời của tui là...”

“...”

“Cho tui một bí mật nhé”

Một bí mật ư ? Trong hoàn cảnh bây giờ, bí mật có chẳng là một lời từ chối.
Tôi im lặng...

*“ If I could just say the words
All the secrets in my heart
And in my soul you'll hear
Will you take me in your arms
Or let me go
Our lovely days ”*

Rồi lại im lặng, cơn mưa mãi không ngừng.

Tôi ghét cái không khí lúc này, tôi cố nói một cái gì đó hay hay

“ Mưa gì mà dai hắc ”

“ ừ... ”

“ Có khi nào mưa suốt để ta với mi đứng mãi ở đây không nhỉ ”

“ O,... tui phải về đây, trễ lắm rồi ”

Giật mình nhìn đồng hồ, 6h rồi, đường cũng đã lên đèn, thành phố trong mưa cũng buồn u uất chả khác gì tôi.

“ Về thì bị ướt đó ”

“ Không sợ đâu ”

“ Sét đánh đó ”

“ Ở đây với ông còn đáng sợ hơn, hi, bye nha ”

“ Khoan, đợi đã, mi quên cái này, cầm lấy ”

Tôi rút vội cái áo mưa trong cặp, một cái áo mưa màu hồng cơ đấy .

“ O, có áo mưa đây mà còn giả vờ đi trú mưa, tui mà lấy ông về bằng gì ”

“ Mi nghĩ ta cao thượng lắm hả... haha, ta có tận 2 cái ”

“ Ông độc ác quá, bắt con người ta đứng mưa này giờ”. Lại lườm rồi, tôi xin em đừng lườm tôi nữa, đừng làm tôi đau thêm.

“Tự dưng thích đứng mưa, thích ngắm mưa rơi rơi”

“ Ông yêu mưa thế”

“Giờ thì ghét rồi, này có định về không hả”

“Ừ, về đây, cảm ơn nhé. Nãy tui đùa đấy, ông ko đáng sợ đâu, đáng yêu lắm. Cảm ơn, mai nhớ đi kiểm tra, tui kiểm tra suốt sau đấy...”

Ngắm bóng em khuất dần trong màn mưa cho đến khi chỉ còn là một chấm đen nhòa nhòa, tôi mới đạp xe đi về. Mưa to quá, tôi cảm thấy lạnh, nhưng mà là cái lạnh từ trong ra ngoài... Quần áo đầm đìa nước, vừa đi tôi lại vừa hát, một bài hát :

“Có một con đường mang tên là tình yêu...

*Mà nào đâu duyên số, em đi với tôi một đoạn thôi,
bỗng em xa khuất rồi,*

*dấu nước mắt trong cô đơn em quay về,
rồi giờ đây trong nỗi nhớ em
cuốn quay đêm đêm”*

Tôi không thuộc lời, không mặc kệ, hát có sai lời thì cũng chỉ một mình mình nghe, còn mấy người trên đường thì có ai mà bắt bẻ lời bài hát đâu. Trong mắt họ, tôi cũng chỉ cho là một thằng trẻ con nào đấy, mưa rớt trúng đầu nên hâm hâm mà thôi...

Tình yêu trôi qua đời tôi có bao giờ dừng lại dù là một phút giây nào đó, để tôi được hạnh phúc một lần có em bên cạnh. Ngang đầu nhìn lại, từ lúc bắt đầu, đến lúc kết thúc, chỉ có mỗi một mình tôi, một mình tôi mà thôi

“Cái áo mưa màu hồng má bỏ trong cặp đâu rồi chó con?”

Má tôi là vậy, cho dù đang gầm gừ trợn mắt vẫn nói ra được mấy từ dễ nghe.

“Qua cầu gió bay rồi má”

“Yêu nhau cởi áo í à cho nhau ? Về nhà mẹ hỏi qua cầu gió bay” Phải chăng đời ta phổ thành thơ sau đó đạo thành nhạc ?

Chap 7 : Lỡ hẹn

Nếu như bạn thích một ai đó

, đừng ngại ngần,

hãy cho người ấy biết

“Ta thích mi”

hoặc cái gì đó tương tự,

vì biết đâu đấy,

họ cũng đã yêu bạn.

Con mưa đi qua đời tôi, để lại một bí mật, đó chẳng phải là lời từ chối được nguy trang một cách hoàn hảo hay sao?

Đêm hôm ấy là một đêm thật dài đối với tôi, cái lạnh của ngày cuối đông thật biết cách làm tê tái lòng người...Rồi giấc ngủ đưa tôi đến một giấc mơ, giấc mơ về em, thấy em chạy tung tăng trên bãi cát dài, tôi đuổi theo, em đứng yên cười đáp lại, nhưng tôi chạy, chạy mãi vẫn không thể đến được bên em...

Con tim tôi rồi sẽ không đau vì chưa một lần tôi nói với em rằng tôi yêu em

Một ngày mới lại đến trong nắng, tôi sẽ nhớ cuộc hẹn đó “mai nhớ đi kiểm tra, tui kiểm tra suất sau đây”...Suất sau ư?... Nhưng hiện giờ tôi đã đi đến lớp... Tôi kiểm tra suất đâu...

Tôi không muốn gặp em lúc này, tôi không muốn tự làm đau mình thêm nữa... Và tôi đã chọn cách nhẹ nhàng nhất cho chính tôi...

Nhưng biết đâu trong tâm hồn, tôi mong gặp em hơn bao giờ hết, muốn được thấy đôi kính trắng ấy, muốn được nhận cái lườm yêu ấy, xa rồi cậu nhí, cậu biết không ? Tớ sợ chia tay lắm, tớ sợ cái gì thân thiết giờ bỗng

chốc lìa xa, nhưng tớ sẽ không níu kéo đâu, không muốn níu kéo đâu. Cái gì không thuộc về mình thì mãi mãi sẽ ở bên mình không, cậu nhỉ?

Buổi học cuối cùng kết thúc nhanh chóng với những cái bấm máy tính và tờ kiểm tra 9,5 điểm. Cô khá hài lòng về tôi, mới ngày đầu còn mù tịt phần đọc tên mà bây giờ tôi có thể ngửi mùi nhắm mắt mà gọi tên bất kỳ một em nào đó trong sách Hóa rồi. Cũng coi như là đã tốt nghiệp một nửa, nửa còn lại là những tháng ngày không còn đến đây mà thôi... Tôi vội vã ra về, đơn giản là tôi muốn ra khỏi đây thật nhanh, nơi đã dính vào đầu tôi quá nhiều kỉ niệm và quan trọng hơn tôi không muốn gặp em, không muốn...

Vừa bước ra khỏi lớp, con mắt bất giác vui lên, con tim bỗng chốc chạm nhịp, buồn vui lẫn lộn vào nhau không tài gỡ ra được, bóng em hiện ra dần dần, không thể nào mà tôi nhầm được...

“Ừa, tưởng ông kiểm tra suất sau”

“ Sorry người đẹp nha, ta có chút chuyện nên đổi suất”

“Ừ”

“Này, kiểm tra vui vẻ nhé”

“.....”

“Bye bye”

“Bye”

Câu chuyện kết thúc nhanh chóng, trong câu chuyện ấy, tôi cố ép mình nở một nụ cười, ép cái giọng nói vui vui, ép đôi mắt nhìn vào em, lần cuối, lần cuối...

Tôi lao xe ra thật nhanh, nhanh đến mức có thể... Không biết em có nhìn tôi nữa không, nhưng tôi không muốn quay đầu lại để biết kết quả, bởi lúc đó, có một người đã rơi nước mắt...

“Đừng nhìn lại sau lưng

Ta đã đi nơi đâu thật xa

*Đến nơi mà ta chưa bao giờ
Cùng tình yêu rong chơi chốn đây
Để không vương bận kỷ niệm”*

...

Năm tháng dần qua, nhưng trong tôi vẫn còn giấu mãi cuộc tình ấy vào trong lòng, thỉnh thoảng, trên đường đi học về, tôi lại thấy em, trong tà áo dài trắng, nhưng bên cạnh là một người con trai khác, không phải là tôi, Có lẽ chỉ có mỗi tôi vẫn giữ mãi hình bóng này, rồi đến một ngày ... Tôi chợt nhận ra, em mãi mãi là một hoài niệm đuổi theo tôi không hề dứt.

Thời gian quả là kẻ thù đáng sợ cho mọi kỷ niệm. Có những lúc tôi nghĩ rằng tôi và em sẽ không còn được gặp lại, chỉ có thể nói là dừng vào ngày đó. Nhưng rồi một ngày đầu tháng năm, khi 2 con người cùng học chung một trường đại học, đã gặp nhau:

Nick yh em sáng, nick tôi sáng, rồi như hai con người lâu rồi không gặp

- Ty !

- Hở, pm nhằm ai hở :))

- Ông đó chứ ai

- Xúc động nhá

- Hihi, ông thi được không?

- Chưa thi mù...này chúc tốt đi.

- Chúc ông đủ điểm lên lớp

- Mi có thi lại môn mô không ;))

- Định trù tui hả?

- Qua môn thể dục chưa?haha

- haha, thể dục tui được 10

- Ở...Thi thể dục chứ phải thi hoa hậu đâu

- Cảm ơn...hihi, ông học ngành gì rồi?

- Lè lưỡi dán tem

- **Biết ngành đó rồi, lưỡi ông sẽ dài ra.**

- Không có đâu, hết nước bọt thôi

... Hôm đó chúng tôi có một cuộc nói chuyện dài, em giờ đang học ở ngành công nghệ sinh học và dường như đã chia tay một người khác... Không biết lúc đó tôi nên vui hay nên buồn nữa, bởi thời gian đã mang gần như mọi cảm xúc về em đi qua khỏi đời tôi rồi... Nhưng rồi, thời gian cũng trả lời cho tôi, cho tôi tất cả, cả ngày đầu tiên tôi gặp em.

- Nay ta cá với mi là mi đám cưới trước ta

- **Vì răng rứa ông**

- Mi đi lấy chồng ta mới đủ cam đảm đi lấy vợ á...

-....

-...

.

.

.

- **Hồi đó ông thích tui thiệt đó hả?**

- Ủ... Lâu một tý có lẽ ta yêu mi rồi ;))

- **Tại sao cơ...?**

- Không tại sao hết, một cô bé kính trắng nào đó

- **Bây giờ kính đen rồi.**

- Ta thích kính trắng lắm... nhưng kính đen thì

- **thì sao?**

- Ta càng thích hơn =)).

-**Chắc bây giờ ông còn thích tui lắm nhỉ :)) haha?**

-Bây giờ á, ta không chắc nữa, thời gian đáng sợ quá

.

.

.

- Lúc đó mi có nói là một bí mật, bây giờ có thể bật mí không?

-Bí mật nào rứa ông?

- Cái ngày mà ta hỏi mi có thích ta hay không á

- Có... Lúc đó tui có thích ông, thích ông ngay từ lúc mà ông chỉ bài chỉ tui.

Hi

...

*Có hai kẻ đã yêu nhau từ một ngày nào đấy, nhưng có lẽ trong đầu đó ở
thâm tâm mỗi người đều cho rằng làm gì có chuyện đó...Để rồi mãi mãi, lạc
mất nhau ?*

Tôi đó, chúng tôi đã nói chuyện rất nhiều, còn nói cả về đám cưới nữa cơ.

Tôi đã bảo với em rằng khi nào em đám cưới, tôi sẽ đi bì không cho bỏ ghét,
em hỏi vì sao, tôi không quên bảo rằng đám sau lưng chiến sĩ mới là tình yêu
đích thực...

Tình yêu đích thực ... Cuối cùng tôi cũng có một tình yêu đích thực, hóa ra
tôi đâu có cô đơn ở ngày ấy, giá như có một chút may mắn cộng với sự cố
gắng, tôi sẽ nói câu yêu em để rồi mang em đi đến những tháng ngày hạnh
phúc... Giá như...

Có một chàng trai mơ một giấc mơ, không biết cậu ấy mơ cái gì mà ở
khóe mắt cậu rung rung vài giọt nước mắt, rồi thấy cậu ấy cười, cười như
thể tình yêu chạm đến cậu một lần nữa

- “ *Này, mi thích ta phải không* ”

- “ *Cho tui một bí mật nhé* ”

